

A küzdelem folytatódik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Sámuel 17:43-51; 2Sámuel 11:1-17;

1Királyok 18:21-39; 2Királyok 19:21-34; Nehémiás 1; Eszter 3:8-11

„Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarattal volt hozzám, és hogy milyen szavakat intézett hozzám a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük hát el az építkezést! És hozzáfogtak nagy buzgalommal a nemes feladathoz” (Neh 2:18, RÚF).

Dávid, Illés, Ezékiás, Eszter és Nehémiás életét összehasonlítva hasonló gondolatok vetődnek fel: Isten képes felhasználni „jelentéktelen” embereket arra, hogy visszaszorítsa a gonoszság áradatát. E beszámolók némelyikéből megláthatjuk, hogy nem kell összeroskadnunk a lehengerlő gonoszság alatt, még ha roppant nagy akadályokba ütközünk is, hanem képesek lehetünk szilárdan megállni, persze csakis Isten erejével, aki hűségesen teljesíti szövetségi ígéreteit. Jézusban valóra váltotta, amit nekünk ígért. Amikor a nép Isten erejével kitart, látni fogja, hogy a gonoszság erőinek nincs elég hatalma a végső győzelem megkaparintásához.

Az a lényeg, amire az Ige fel is szólít, hogy örüljünk Isten szabadításának! Ez nem mindig tűnik érthetőnek, mert sokszor lehengerlő, nálunk jóval hatalmasabb problémák között találjuk magunkat. Az Isten szabadítása miatti öröm – még mielőtt a szabadítás megérkezne – valójában a hitből és az Isten tiszteléből fakadó cselekedet, nem pedig a körülöttünk zajló események logikus következménye. Másrészt viszont Krisztus értünk vállalt tettei miatt valóban az az egyetlen logikus dolog, amit tehetünk, hogy bízunk Isten hűségében.

DÁVID, GÓLIÁT ÉS BETSABÉ

Az élet bonyolult, méghozzá azért, mert mi, emberek bonyolultak vagyunk. Képzeljük csak el: Isten, a világmindenség Alkotója a saját képére teremtett meg, mi viszont megrontjuk önmagunkat. Így nem csoda, hogy éppúgy hatalmas magasságokba emelkedhet a bennünk rejlő jó, mint a rossz. Itt nem csak arról van szó, hogy egyesek a „jóság” igen magas fokára jutnak el, miközben mások sajnos a gonoszság legmélyére zuhannak. Inkább az a helyzet, hogy mindkét véglét kiütközhet ugyanabban az emberben! Az viszont jó hír, hogy az is tehet nagyszerű dolgokat az Úrért és az emberekért, aki egykor igen mélyre süllyedt. Természetesen ennek az ellenkezője is megtörténhet: az is lezuhanhat a mélybe, aki korábban a csúcson volt. Sátán valóságos, mint ahogy a nagy küzdelem is az, és ha nem kapcsolódunk szorosan az Úrhoz, az ellenség prédáivá válhatnak még a legkiválóbbjaink is (1Pt 5:8).

Olvassuk el 1Sám 17:43-51 szakaszát! Mit mondott Dávid, ami különösen fontos, ha meg akarjuk érteni, hogyan tudott győzni? Idővel azonban mennyire másként viselkedett ugyanó (2Sám 11:1-7)! Mivel magyarázható a különbség?

Dávid, aki legyőzte az óriás Góliátot, nem más, mint akin később felülkerekedett a saját kívánsága és arroganciája. Hány nőt mondhatott már addig is a magáénak? Ennek ellenére még egyre szemet vetett, egy férjes asszonyra, és akkor hirtelen mi lett a szép szavakkal, hogy „*az ÚR kezében van a háború*” (1Sám 17:47, RÚF) vagy „*van Izráelnek Istene*” (46. vers)? Ha valaha Dávidnak igazán szüksége volt nemcsak elméletben tudni, hogy „*az ÚR kezében van a háború*”, de meg is vívni azt a harcot Isten fegyverzetével, akkor az nem Élá völgyének frontvonalán, hanem tulajdon szíve mélyén volt, ott, ahol mindannyiunkban dül a nagy küzdelem!

Betsabéval elkövetett rettenetes bűne után észre térve Dávidban annyi fájdalom és büntudat halmozódott fel, ami elég lett élete hátralévő részére. Bánata ihlette az 51. zsoltár megírására, amelyben tiszta szívet kér az Úrtól (12. vers), valamint azt, hogy helyreállhasson a kapcsolata Istennel (13. és 14. vers). A nagy, egyetemes küzdelemben az elsők éppoly sebezhetőek, mint az utolsók, Isten azonban hajlandó együttműködni mindenkivel, aki igazán megtér.

Gondoljunk a saját életünkre most - a győzelmekre, a csalódásokra, a sikerekre és a kudarcokra! Hogyan tudjuk alkalmazni ezeknek a történeteknek a tanulságait a jelenlegi, adott helyzetünkben?

„TE FORDÍTOD VISSZA AZ Ő SZÍVÜKET”

A Tisbéből való Illés minden bizonnyal a Szentírás egyik legszínesebb egyénisége. Először akkor találkozunk vele, amikor megáll a döbbenet hallgató király előtt és kijelenti, hogy a következő három esztendőben nem lesz eső (1Kir 17:1). Nem volt könnyű a király színe elé járulni, mint ahogy elmenekülni sem lehetett egykönnyen előle, viszont ez a szörruhás, bőróves férfi (2Kir 1:8) egyszerűen átcúsúzott az örök között, átadta Isten üzenetét, majd elfutott az úgy tizenkét kilométerre lévő hegyekbe. Az északi országban, Izraelben szomorú idők jártak. Sokan elfordultak az Úr Istentől (1Kir 19:10), és inkább a termékenység isteneit imádták. Amikor Illés kijelentette: három évig nem lesz eső, ezzel közvetlenül megkérdőjelezte Baál hatalmát, hiszen azt tartották erről a bálványról, hogy ő biztosítja az esőt a bőséges aratásért és teszi termékennyé a nyájakat, gazdagítva a földműveseket. Az uralkodó vallási rítusok középpontjában a termékenység és a jövedelemszerzés állt. A következő három évben a termékenység istenei tehetetlenek bizonyultak. Ezután Illés ismét megjelent a király előtt, és kérte, hogy tartsanak egy erőpróbát, álljon ki vele szemben Baál és Asera (a termékenység istennője) minden prófétája – egy ember nyolcszázötven ellen (1Kir 18:17-20). Elérkezett a nap és a tömeg összegyűlt a Karmel-hegy tetején, Illés pedig szólt a néphez: „*Meddig sántikáltok kétfelé*” (21. vers)? Kiválasztották a bikákat és felkészültek az áldozatbemutatásra, közben a nép várákozással figyelt: a két isten közül vajon melyiknek lesz elég ereje ahhoz, hogy válaszul tüzet küldjön az égből? Az ókori termékenységi vallások legerőteljesebb elemei a bikák voltak. Az emberek biztosra vették, hogy a termékenység istenei kinyilvánítják majd hatalmukat.

Olvassuk el 1Kir 18:21-39 szakaszát! A nagy küzdelem a valóságban rajzolódott ki. Igazából mit akart elérni Illés Izraelben, és miért különösen időszerű ez ma is?

1Kir 18:37 mindent elárul. Nem a csoda volt a lényeg, bármennyire látványos is lehetett. Főként Izrael szövetségi hűsége számított. Figyeljük meg azt is, hogy ki fordította vissza a nép szívét! Maga az Úr, *már a csoda előtt*. Isten azonban nem alkalmaz kényszert, hogy az emberek szívét visszafordítsa maga felé. Elküldi Szentlelkét, de először a népnek el kell döntenie, hogy a Lélek készítésére válaszul visszatérnek hozzá. Csak ezek után lesznek képesek a döntésük értelmében cselekedni, az Ő erejével. Ma sincs ez másként. Egyedül Isten hatalmának köszönhető minden szívverés, az Úr mégsem kényszerít egyetlen dobogó szívet sem arra, hogy kövesse Őt.

A DAC SZAVAI

Ezékiás volt Júda királya, amikor az új szuperhatalom, Asszíria legyőzte az északi királyságot, és lakóit egész Mezopotámia területére szétszórta (2Kir 18:9-12). „[Isten] Úgy akarta megvalósítani azt, amit atyáik földjén nem tudott már általuk elérni, hogy szétszórta őket a pogányok között. Meg kellett valószínűleg megváltási tervének, amely mindazoknak szólt, akik elfogadták az emberiség Megváltója által kínált bocsánatot; és Izrael megpróbálásával készített utat a föld népei előtt bemutatandó dicsőségének” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 182. o.).

Az asszír király, Szanhérib figyelme néhány évvel később Júda felé fordult. Elfoglalta minden megerősített városát és súlyos sarcot vetett ki rá (2Kir 18:13-15). Ezékiás ugyan kiürítette a templom és a palota kincstárát is, de ezzel az asszír uralkodó mégsem elégedett meg. Elküldte hadvezéreit, hogy tárgyalásokkal vegyék rá Jeruzsálemet a behódolásra.

Az asszírok hangosan gúnyolták a zsidókat. Figyelmeztettek: a körülöttük élő népeket nem védtek meg Asszíriától az isteneik, akkor vajon ők miért gondolják, hogy az Istenük többre volna képes (lásd 2Kir 18:28-30, 33-35)?

Ekkor Ezékiás király az egyedüli lehetőségéhez folyamodott - imádkozott (2Kir 19:15-19). Ezékiásnak Isten már korábban is adott bátorító üzenetet Ézsaiás által (6. vers), és ez alkalommal ismét elküldte hozzá a prófétát.

Olvassuk el 2Kir 19:21-34 szakaszát, különös tekintettel a 21. és a 22. versekre! Mi volt Isten üzenete a nép számára ebben a rettenetes válsághelyzetben?

A következmény megmutatkozott, amikor a roppant nagy asszír sereg Jeruzsálem falai alatt táborozott. Az ostrom alá vett riadt lakók egy reggel nem arra ébredtek, hogy a várost bevevő sereg végső lépéseit látták volna, amint ledöntik a védelmi rendszert. Ehelyett ameddig a szem ellátott, mindenütt katonák holttesteit heverték, síri csendben (2Kir 19:35). Az asszír király szégyenében hazatért, ahol a saját két fia végzett vele (36. és 37. vers).

Hogyan tudjuk megtanulni, hogy még a legelkeserítőbb és látszólag legkilátástalanabb helyzetekben is bízunk az Úrban? Miért kell mindig a teljes képet látni, különösen akkor, amikor - legalábbis egyelőre - a dolgok nem végződnek mindig ilyen jól?

HALÁLOS ÍTÉLET

Igen nehéz számunkra ma (mint ahogy kétségkívül nehéz volt az évszázadok során a különböző kultúrák népei számára is) megérteni az ókori Perzsa Birodalom szokásait és tradícióit, ahol Eszter története kibontakozott. Egy azonban biztos: az Úr felhasználta ezt a birodalmat abban a folyamatban, amin keresztül beteljesítette az Izrael népének tett szövetségi ígéreteit, amelyek egészen Ábrahámig nyúlnak vissza (lásd 1Móz 12:1-3; 2Krón 36:23; Ézs 45:1).

A fiatal zsidó lányból, Eszterből egyszer csak királyné lett. A felemelkedéséhez vezető út jócskán különbözött például Józsefétől Egyiptomban vagy Dánielétől Babilonban, de ő is pontosan ott volt (mint József és Dániel), ahol az Úr akarta látni. Isten különlegesen felhasználta, olyan módon, ami jól megvilágítja, hogyan is bontakozik ki a nagy küzdelem a történelemben.

Milyen következményekkel járt volna, ha az Eszt 3:8-11 verseiben említett rendelet sikerrel jár? Gondoljunk csak arra, hogy mi volt Isten terve a zsidó néppel, különösen a Messiás eljövetelével kapcsolatban!

„Aligha volt a király annak tudatában, hogy milyen messze ható következményekkel járna e rendelkezés végrehajtása. Sátán, ennek a tervnek rejtett ösztönzője, megpróbálta a föld színéről eltüntetni azokat, akik megőrizték az igaz Isten ismeretét” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 373. o.). Éppen ennek a népnek a soraiból kellett a világ Megváltójának származnia. Érdekes, hogy pontosan az istentisztelet miatt pattant ki a dolog (lásd Eszt 3:5, 8), azért, mert egy bizonyos népcsoport nem volt hajlandó követni a hatalmon lévők törvényeit és szokásait. A végidőben természetesen más körülmények lesznek, de a háttérben meghúzódó valóság - a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem - akkor is ugyanaz lesz, és aki hűséges akar maradni Istenhez, hasonló helyzetbe kerül, mint a zsidók ebben a történetben. Úgy szól a figyelmeztetés, hogy a föld történelmének záró jeleiteiben kiadnak majd egy rendeletet, amelyben ez áll: „*mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek*” (Jel 13:15). A történelemből azt mindeképpen megtanulhatjuk, hogy nem tanulunk a történelemből!

Miért vagyunk általában bizalmatlanok azokkal szemben, akik mások, mint mi? Miért *kell* azt megértetnie velünk a minden egyes ember értékét bemutató teremtés és megváltás nagy igazságainak, hogy helytelen az ilyen hozzáállás? Hogyan tudnánk megtisztítani a saját szívünket ettől a rettentően rossz hajlamtól?

NEHÉMIÁS

Nehémiás története szintén abban a korban zajlott, amikor Izrael népe már nem politikai egységként, hanem idegen országokban szétszórta élő maradvékként létezett. Isten azonban mint mindig, hűséges volt szövetségi ígéreteihez, még akkor is, amikor a nép nem tartotta be a szövetség rájuk vonatkozó részét.

Olvassuk el *Nehémiás könyve* 1. fejezetét! Mi állt Nehémiás imája háttérben? Mennyiben emlékeztet Dániel imájára, arra, amit Dán 9:4-19 szakaszában találunk? Miről volt szó mindkét esetben, és hogyan mutatkozik meg ez a helyzet a nagy küzdelem egész drámájában?

A király kegyet gyakorolt, és engedélyezte Nehémiásnak, hogy visszatérjen Jeruzsálemet újjáépíteni. Érkezése után Nehémiás az első néhány napot arra szánta, hogy alaposan körülnézzen. Éjjel akarta szemügyre venni a várost, de olyannyira elborított mindent a sok rom, hogy nem jutott messzire (Neh 2:13-14), ezért kívülről szemrevételezte a falakat (15. vers).

Vajon hogyan győzte meg Nehémiás a vezetőket, hogy belefogjanak abba a munkába, amit addig lehetetlennek tartottak (Neh 2:16-18)? Ma mire taníthatná meg Nehémiás az egyházunkat?

Nehémiás ugyan először még a vezetőknek sem árulta el, hogy milyen céllal érkezett, mégis voltak, akik egyáltalán nem örültek a jövetelének, és mindent megtettek, amivel akadályozhatták Jeruzsálem helyreállítását (Neh 2:10, 19-20). Amikor nekikezdték a falak kijavításának (Nehémiás 3. fejezet), az idegen népek vezetői haragra gerjedtek és bosszankodtak (lásd 4:1), gúnyolták a zsidók erőfeszítéseit (2. és 3. vers). Amikor pedig látták, hogy Isten népe komolyan vette a munkát (6. vers), dühükben támadást terveztek ellenük (7. és 8. vers).

Nagyon könnyen meghátrálhattak volna az építők, de mégis kitartottak a munkájuk elleni összes machináció ellenére is. Nehémiás bízott Istenben, és látta, amint a fal újjáépült, az ellenség fenyegetőzéseit pedig Isten kezébe helyezte (Neh 6:14-15).

Időnként mindannyian beleütközünk akadályokba. Hogyan lehet eldönteni, hogy mikor jobb visszalépni és mikor kell továbbhaladni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Vitathatatlan, hogy Isten Igéje újból és újból bemutatja Isten hűségét a népe iránt, amint ezen a héten is láttuk. Természetesen sok esetben az események közepette nem mindig nyilvánvaló vagy észrevehető ez a hűség. Az eddig tanulmányozott történetek folyamatát láthattuk az elejétől a végéig, míg az események szereplőinek, mint például a hitteus Uriásnak erre nem volt lehetősége. Ma pedig mi is éppúgy benne vagyunk a nagy küzdelem sűrűjében, mint azok az emberek, akikről mostanában tanulunk. Persze rajtuk kívül még nagyon sokan voltak éppen olyan valóságosak, mint akik belekerültek a szövegbe, de ők sem mindig érthették meg a dolgok kedvező alakulását. Ezért is annyira fontos keresztényként emlékezni Pál szavaira, kiváltképp, amikor nehéz időkben élünk (ami igen gyakran előfordul): *„Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra: mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”* (2Kor 4:16-18). Pál itt túl akar mutatni a hétköznapi fárasztó munkán, a gyarlóságokon és az emberi gyengéken az egyetlen reménység felé, ami többé teheti az életet pusztán egyetlen komédiánál.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Még milyen bibliai ígéretek mutatnak rá a végső reménységünkre? Gyűjtsünk össze annyit, amennyit csak tudunk, majd pedig vagy egyedül, vagy a csoportban olvassuk fel ezeket hangosan és gondolkodjunk el az üzenetükön! Milyen kép kerekedik ki belőlük?
2. Dávid bukása azért volt kimondottan tragikus, mert ő annyi külön áldást nyert Istentől. És mindannak ellenére, amit Istentől kapott – mégis így vétkezett! Viszont, ahelyett, hogy csak a negatívumokra koncentrálnánk, gondoljunk ennek a gyomorforgató történetnek az egyetlen pozitív oldalára: Isten kegyelmére, amit még annak is felkínált, aki a nagy magasságból ilyen mélyre süllyedt! Ezek szerint valójában mennyire teljes a Jézusban felkínált megváltás? Hogyan nyerhetünk bizonyosságot arról, hogy bármit tettünk is a múltban, akármilyen mélyre estünk is le, ha Dávidhoz hasonlóan megtérünk, Isten megbocsát?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: HÁLAADÁS A SZABADULÁSÉRT

A hálaadás szavát emelem magasba,
hogy áldozzak néked, Istenem.
Nézd, itt remeg bennem a könnyű röptű béke,
szárnyakat bont éppen a szívemen.

Áhítatos gyönyörbe ringat,
szebb érzést a földön nem ismerek.
A nagy csendben mi szívemet bírja,
ezerszer is elsóhajtom neved.

Újra látom a hitvita hegyén,
mint Illés, azt a piciny felleget,
hallom benne az eső zúgását,
s ígéreted, hogy kellek még neked.

Óh, most, Uram! Míg bennem él az emlék,
és itt vagyok a Karmel oldalán,
taníts visszaneézni, ha messzire mennék,
hogy ne felejtsek majd az évek során.

Ezen az oltáron, mit most állítottam,
égjen szívemben mindig az a tűz,
mit a Lelked gyújt fel égő lobogással,
és minden mást tőlem messzeűz.

S ha az utam lejtőre vinne is,
rajtam a félelem erőt ne vegyen,
mert sokszor hittem, hogy a mélyben járok,
s éppen akkor voltam a hegyen.

- Hatalmadat, erődet áldom,
és áldalak, hogy Istenem lettél:
s egy véget nem érő, forró imádságban
köszönöm, hogy oly nagyon szeretted!